

Sygn. akt III KK 395/13

POSTANOWIENIE

Dnia 26 lutego 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Barbara Skoczowska

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

po rozpoznaniu w dniu 26 lutego 2014 r.

sprawy **J. Ł.**

skazanego za popełnienie przestępstwa z art. 178a § 4 k.k.

z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego

od wyroku Sądu Okręgowego w L.

z dnia 18 czerwca 2013 r.,

zmieniającego wyrok Sądu Rejonowego w R.

z dnia 22 lutego 2013 r.

postanowił

- 1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;**
- 2. obciążyć skazanego J. Ł. kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

J. Ł. został oskarżony o popełnienie przestępstwa z art. 178a § 4 k.k. w zw. z art. 178a § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

Sąd Rejonowy w R. wyrokiem z dnia 22 lutego 2013 r., wydanym w sprawie II K .../11, uznał J. Ł. za winnego popełnienia przestępstwa z art. 178a § 4 k.k., za które wymierzył mu karę roku pozbawienia wolności, której wykonanie na podstawie art. 69 § 1, 2 i 4 zd. 2 k.k. oraz art. 70 § 1 pkt 1 k.k. zawiesił warunkowo na okres 4 lat próby.

Sąd Okręgowy w L., po rozpoznaniu apelacji obrońcy oskarżonego, wyrokiem z dnia 18 czerwca 2013 r., zmienił zaskarżony wyrok poprzez wskazanie miejsca popełnienia czynu, a w pozostałym zakresie utrzymał go w mocy, uznając apelację za oczywiście bezzasadną.

Od powyższego wyroku Sądu odwoławczego, kasację na korzyść skazanego J. Ł. wniósł jego obrońca z wyboru.

Zarzucając:

1. zaistnienie bezwzględnej przyczyny odwoławczej wymienionej w art. 439 § 1 pkt 10 k.p.k.;
2. rażące naruszenie prawa, mogące mieć wpływ na treść orzeczenia, a to naruszenie art. 4 k.p.k., art. 5 § 1 i 2 k.p.k. oraz art. 7 k.p.k. w zw. z art. 433 § 2 k.p.k.;
3. rażącą obrazę prawa procesowego, która mogła mieć istotny wpływ na treść zaskarżonego wyroku przez naruszenie art. 433 § 2 w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. polegające na nierozważeniu zarzutu apelacji dotyczącego obrazy art. 366 k.p.k.,

wniósł o uchylenie wyroku Sądu Okręgowego oraz wyroku Sądu Rejonowego i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd I instancji.

Prokurator Prokuratury Okręgowej wniósł o oddalenie kasacji jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Kasacja wniesiona przez obrońcę skazanego J. Ł. jest oczywiście bezzasadna, z uwagi jednak na złożony wniosek o sporządzenie uzasadnienia postanowienia, Sąd Najwyższy zgodnie z treścią art. 535 § 3 k.p.k. ustosunkuje się do zarzutów podniesionych w tej kasacji.

Przede wszystkim zauważyć należy, że J. Ł. Sąd Rejonowy, prawomocnym wyrokiem z dnia 22 lutego 2013 r za czyn z art. 178a § 4 k.k. wymierzył karę roku pozbawiania wolności, której wykonanie zostało warunkowo zawieszona na czteroletni okres próby. W takiej sytuacji, zgodnie z art. 523 § 2 k.p.k. wniesienie kasacji na korzyść skazanego jest ustawowo niedopuszczalne. Ograniczenie to, zgodnie z § 4 pkt 1 tegoż przepisu nie dotyczy jedynie uchybień wymienionych w art. 439 k.p.k.

Analiza akt sprawy wskazuje jednak, że zarzut wystąpienia bezwzględnej przyczyny odwoławczej z art. 439 § 1 pkt 10 k.p.k. jest całkowicie chybiony. Słusznie zauważa prokurator w odpowiedzi na kasację, że zarzut ten jest sformułowany w sposób wadliwy i mało precyzyjny i dopiero w połączeniu z uzasadnieniem, zresztą równie mało konkretnym, wyjaśnia jego istotną treść, równocześnie wskazując na nieznaną treść akt sprawy przez wnoszącego kasację.

Wbrew twierdzeniom skarżącego w niniejszej sprawie nie zachodziła konieczność obrony obligatoryjnej skazanego. Należy przypomnieć, że obrońca z urzędu został wyznaczony J. Ł., na jego wniosek, na mocy art. 78 § 1 k.k., gdyż nie stać go było na ustanowienie obrońcy z wyboru (k. 40). Wprawdzie w trakcie postępowania Sąd zwrócił się do biegłych lekarzy psychiatrów o wydanie opinii dotyczącej stanu zdrowia oskarżonego, jednakże biegli w swojej opinii z dnia 28 września 2012 r. stwierdzili, że jego poczytalność w chwili popełnienia czynu, jak i stan jego zdrowia w czasie postępowania nie budzą wątpliwości (k. 115-121). W takiej sytuacji, wobec treści art. 79 § 4 k.p.k. nie można uznać, aby na jakimkolwiek etapie postępowania, obrona J. Ł. była obligatoryjna, a udział obrońcy w toku postępowania obowiązkowy. Wskazać jednakże należy, że na każdym terminie rozprawy oskarżony był reprezentowany przez obrońcę z urzędu, z substytucji którego występowali aplikanci adwokaccy, a w aktach sprawy znajdują się stosowne upoważnienia, czego obrońca widocznie nie zauważył. Podobnie jak tego, że S. S. został przesłuchany w charakterze świadka na rozprawie w dniu 4 kwietnia 2012 r., na którą nie stawił się oskarżony będący prawidłowo powiadomiony, natomiast obecny był obrońca z urzędu oskarżonego, który aktywnie uczestniczył w przesłuchaniu tego świadka (k.63-64).

Pozostałe zarzuty naruszenia prawa procesowego zawarte w kasacji są niedopuszczalne, co zwalnia Sąd Najwyższy z dokonywania jakichkolwiek rozważań na ich temat.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Najwyższy orzekł jak w części dyspozytywnej postanowienia, obciążając skazanego J. Ł. kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego w oparciu o przepis art. 636 § 1 k.p.k.

